

Marie A. Gregorová

HŘÍŠNÍCI

DVĚ NOVELY O LÁSCE A TOUZE

Hříšníci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie A. Gregorová
Hříšníci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Marie A. Gregorová

HŘÍŠNÍCI

OBSAH

HŘÍŠNÍCI	3
Prolog	7
Kapitola 1	7
Kapitola 2	15
Kapitola 3	21
Kapitola 4	27
Kapitola 5	33
Kapitola 6	40
Kapitola 7	47
Kapitola 8	54
Kapitola 9	61
Kapitola 10	69
Kapitola 11	77
Kapitola 12	84
Kapitola 13	90
Kapitola 14	97
Kapitola 15	102
Kapitola 16	109
Kapitola 17	115
Kapitola 18	121
Kapitola 19	128
Kapitola 20	135
Kapitola 21	141
Kapitola 22	147
Kapitola 23	154
Epilog	163
NAVŽDY JE PŘÍLIŠ DLOUHO	167
Prolog	171
Kapitola 1	171
Kapitola 2	176
Kapitola 3	181
Kapitola 4	187
Kapitola 5	193
Kapitola 6	200
Kapitola 7	205
Kapitola 8	213
Kapitola 9	219
Kapitola 10	228
Kapitola 11	236
Kapitola 12	242
Kapitola 13	249
Kapitola 14	256
Kapitola 15	263
Epilog	267

A napadá mě, že zlo se musí rozplozovat vždycky znovu a znovu, kdežto dobro a ctnost jsou nesmrtelné. Neřest má vždycky novou a čerstvou mladou tvář, kdežto ctnost je velebně ctihodná jako nic jiného na světě.

John Steinbeck, NA VÝCHOD OD RÁJE

PROLOG

Na začátku všeho bylo světlo.

V mém životě ale ne. Odjakživa mě obklopovala temnota.

Postupně mě pohltila.

Proto jsem tolik vděčná za ten krátký čas, kdy jsem jí s jeho pomocí dokázala uniknout.

Na začátku všeho bylo světlo.

Díky němu to vím.

KAPITOLA 1

„Tak tohle s ním sekne, Hortonová!“ Kyleův smích se odrážel od skleněných stěn sálu určeného jen pro největší firemní akce. Respektive tedy od toho, co z jindy hladkých chladných tabulí zbývalo. I když jsem se opravdu snažila krotit fantazii předražené floristky specializující se na vánoční výzdobu, cítila jsem se uprostřed té rudo-zlaté pohromy, která tu po ní zůstala, jako překvapení, které má na předem dohodnutý povel vyskočit z přeplácaného dortu.

Můj žaludek se od rána nezadržitelně měnil ve svíjející se klubko bolavých nervů. Dekker tuhle kýčovitou slátaninu určitě neschválí.

Skutečnost, že všechny ty zlaté a rudé girlandy nakonec nechal bez komentáře, jsem si později dokázala vysvětlit jen nečekanou přítomností jeho ženy.

Alexandra Dekkerová zosobňovala úspěch svého muže. Nedosažitelná štíhlost filmové hvězdy, přítom dokonalá plná prsa, a dokonce nepatrný náznak boků v uzoučkých večerních šatech. Nikdy by mě nenapadlo, že by výrazné zrzce mohla tolik slušet kobaltová modř, ale vypadala v ní fantasticky. Nejspíš dávno věděla, že právě tahle barva zdůrazní výjimečný odstín jejích duhovek.

Když po boku svého muže vplula na vánoční večírek Dekker Company, Sara a Jane z personálního okamžitě začaly řešit, kde všude je asi *přešitá* a jestli nemá barevné čočky. Nemyslela jsem si, že by se jí někdy dotkl skalpel. Alexandra Dekkerová prostě byla nádherná. Tečka.

Raut, bar, kapela, konferenciér. Zdálo se, že kromě té pitomé psychedelické výzdoby všechno dokonale fungovalo. I když... Posledně zmiňovaný si nedal pozor a pokusil se do jedné ze svých dětinských šarád zatahnout samotného Dekkera.

Tomu samozřejmě nestál ani za pohled.

Přesto se i na tomhle nešťastníkovi v nepadnoucím smokingu okamžitě projevíly příznaky typické pro každého, kdo se ocitl v Dekkerově blízkosti. Zнала jsem je velmi dobře – vídala jsem různé stupně té křečovitě ztuhlosti ve tvářích klientů a obchodních partnerů, kteří vycházeli z jeho přepychové zařízené kanceláře. Dokonce i u těch, kteří podle oficiálních žebříčků byli bohatší než on, často starší a rozhodně vzdělanější.

Něco v osobnosti Jamese Dekkera vyvolávalo v každém normálním člověku instinktivní potřebu přikrčit se a chránit si *citlivá místa*.

Jedinou známou výjimku představoval Kyle Shuford. Hlavní génius Dekkerova IT oddělení.

Kyle byl všechno, jen ne typický nerd. Liboval si v drahém oblečení. Myl se minimálně dvakrát denně; sprcha byla – kromě obrovské vláčkodráhy – součástí jeho kanceláře. Posíloval a oblékal se tak, aby to jeho vypracované tělo co nejméně zdůrazňovalo. Taky si – po dlouhém rozhodování, se kterým otravoval polovinu lidí ve firmě – koupil poslední model nějakého předraženého sportáku a splácel luxusní loft na okraji Downtownu.

Několik abnormalit mu přesto zůstalo. Například byl imunní vůči autoritám. I když jsem dávno věděla, že autorita není slovo, které by vystihovalo Dekkerovu moc nad ostatními, nedokázala jsem najít lepší. Charisma? Ne, to příliš zavánělo sympatií. James Dekker v žádném případě nebyl sympatický.

A tak si teď Kyle mohl dovolit nevnímat napětí, které už pár hodin plnilo sál, využít odvahy, kterou mu dodalo pár skleniček alkoholu, a konečně to na mě vybalit.

Nebyla jsem pitomá, nebo aspoň ne tolik, abych nepoznala, že ho z nějakého záhadného důvodu přitahuju. Krátce po mém příchodu do firmy přerušil veškeré kontakty se Sarou, která do té doby byla jeho oficiální partnerkou na sex a pravděpodobně doufala, že se dostanou dál. Netlačil na mě. Na skleničku mě zkoušel pozvat jen občas a po každém mém odmítnutí zůstával k neutahání milý. Pravidelně hledal (a nacházel) záminky k tomu, aby nakoukl do mé kanceláře a položil mi na stůl žvýkačku, čokoládu nebo nějakou plyšovou zručnost. Při svých krátkých návštěvách vždycky odkládal sako, takže jsem si mohla užít pohled na jeho skvělé tělo v obtaženém značkovém tričku nebo sněhobílé košili s ležerně ohrnutými rukávy a minimálně třemi rozepnutými knoflíčky.

Ach Kyle, škoda že ti nemůžu říct, jak zoufale se mnou ztrácíš čas.

Teď se nakláněl přes jeden z velkých kulatých stolů, natahoval ke mně ruku a vážně věřil tomu, že s ním půjdu tancovat.

„Já fakt netancuju, Kyle.“ Pokoušela jsem se o nenucený tón, ale cítila jsem, jak se mi nervozitou horko z tváří rozlévá přes krk až do trapně hlubokého výstrihu. Dekker seděl na samé hranici mého periferního vidění, přesto jsem si naprosto jasně uvědomovala, jak jeho ramena na sotva postřehnutelný okamžik ztuhla.

Shuford se přezíravě usmál. „To už jsi říkala, Hortonová, ale stačí jedinej tanec se mnou a už nebudeš chtít nic jinýho.“ Sara se u vedlejšího stolu prudce otočila ke svému novému kandidátovi na sexuálního kamaráda a bez varování ho začala intenzivně líbat. Chápala jsem ji. Když se Kyle usmál, mívala jsem občas letmý dojem, že i ve mně se něco pohnulo. Někde strašně hluboko, pod vrstvami toho všeho...

Nakonec, když se odmítal hnout z místa, jsem neochotně vstala. „Jedna písnička,“ varovala jsem ho předem.

V okamžiku, kdy si mě k sobě přitáhl, jsem zalitovala, že jsem tak důkladně dodržela Dekkerovy pokyny. Kapela ve smokinách měla být zárukou decentní zábavy, pro Kylea ale klasická taneční hudba představovala záminku, aby mě k sobě pevně přitiskl. Těch pár vteřin, kdy si vychutnával mou bezmoc, si nepokrytě užíval. Pak jeho objetí konečně trochu povolilo. Pokusil se rozhábat mé křečovitě ztuhlé tělo. Možná by

se mu to povedlo, kdybych první otočku nečekala na opačnou stranu. Neovládl zasyknutí, když jsem celou vahou zabalancovala na špičce jeho ručně šité boty.

„Copak, není to ono?“ zvedla jsem s hraným překvapením obočí.

„Potřebovala bys pravidelný trénink,“ ušklíbl se, sjel mi rukou dolů po páteři a na vteřinu nás od pasu dolů spojil víc, než pro mě bylo snesitelné. Chtěl mi nejspíš předvést, jak *velkou* chybu dělám, když ho tak vytrvale odmítám.

Ostře jsem se nadechla. „Já myslela, že patnáct už ti bylo.“ Ucukl před závanem chladu v mém hlase.

„Co kdybys na mě zkusila být milá?“ snažil se ignorovat mou mizernou náladu.

„Proč? Když to zvládnu, tak si to se mnou za odměnu rozdáš?“

Konečně se urazil. „Tohle nemám zapotřebí, Maddie,“ zašeptal naléhavě. Naklonil se ke mně a soustředěně sledoval, jestli se můj výraz změní.

Odvrátila jsem se. „Já vím, že nemáš, Kyle. Skočíme na panáka?“ Využila jsem moment překvapení a vysmekla se mu. Přesunuli jsme se k baru.

Nakonec odešel se Sarou. Nebyla jsem si jistá, jestli byl ve stavu, aby to vnímal, ale Sara se určitě postarala, aby u ní zůstal až do rána. Tím pádem jsem ho měla na pár dní z krku. Jakkoli byl Kyle Shuford ve své roli sebevědomého idiota přesvědčivý, dokázala jsem si představit, jak mu přede mnou bude trapně.

Ostatní hosté se trousili domů ještě dlouho po půlnoci. Díky alkoholu se všichni uvolnili, a ti nejodvážnější dokonce prohodili pár vět s Dekkerem.

Pokud jsem si stihla všimnout, Alexandra nemluvila s nikým. A nikdo nemluvil s Alexandrou. Ani její muž. Jen občas mimoděk přešel rukou po pozlacené pokožce, poseté droboučkými pihami, v hlubokém výstřihu na jejích zádech.

Ještě před půlnocí se oba vytratil. On se ale přibližně za dvacet minut vrátil. Pochopila jsem, že ji jen doprovodil k autu. *Na co se vyloučila? Bolest hlavy? Nebo ji napadlo něco originálnějšího?*

Už jsem netančila. A sklenička s Kylem byla poslední, kterou jsem si ten večer dovolila. Potřebovala jsem zůstat při smyslech. Potřebovala jsem na všechno dohlédnout. Až do konce muselo být všechno perfektní. Tak, jak to můj šéf vyžadoval. Jak to měl rád.

Pro Jamese Dekkera jsem pracovala rok a půl, z toho téměř rok jako vedoucí asistentka jeho osobní kanceláře. *Vrchní poskok*, jak říkal Kyle. *Hlavní asistentka*, prohlašovala s hrdostí moje matka v těch stále kratších okamžicích jasné mysli.

Když jsem se zařatými zuby opouštěla školu, nedělala jsem si iluze. Smířila jsem se s tím, že už se tam nikdy nevrátím. Matčino balancování na hranici mezi životem a smrtí trvalo nečekaně dlouho a její pojištění nemohlo pokrýt péči, kterou potřebovala. Bylo mi v podstatě jedno, jakou práci seženu. Jen když dostanu slušný plat.

Přesto jsem na pohovor k Dekkerovi nechtěla; připadalo mi nepravděpodobné, že by majitel takového impéria investoval svůj čas do Madison Hortonové, holky bez praxe, bez zvláštních znalostí a s nulovou ctižádostí. Jenže Kimberly, moje spolužačka ze střední, která vyměnila možnost studia za samostatný a nezávislý život ve velkoměstě, byla neoblomná.

„Maddie, tohle není náhoda! Potkáme se zrovna v momentě, kdy odchází ze školy a týden potom přijímá můj šéf nového člověka. To místo je přesně pro tebe, věř mi!“ Oči jí nadšeně svítily. Říkala *můj šéf*, i když její přímou nadřízenou byla Tamara, v té době vedoucí Dekkerovy osobní kanceláře.

Sama Kimberly s ním během roku, kdy pracovala jen pár metrů od něj, mluvila sotva dvakrát. Fascinoval ji a tajně doufala, že si jí možná všimne. Že jí dá příležitost ukázat, jak dobrá ve skutečnosti je. Toužila po něm, ale ještě víc po Tamařině místě. Ani ji nenapadlo, že bych pro ni mohla představovat konkurentku; zřejmě ve mně odjakživa viděla zakřiknutou patnáctiletou šedou myš, a proto mě tak vehementně přemlouvala. Nejspíš si říkala, že bude lepší, když na volné místo sama sežene někoho snadno ovlivnitelného, než kdyby to nechala osudu a musela se pak potýkat se skutečnou rivalkou.

Nakonec jsem se rozhodla, že to zkusím. Netoužila jsem po Kimberlyně návratu do mého života, ale Dekkerova firma za tu práci nabízela neuvěřitelný plat. Tehdy jsem si myslela, že peníze vyřeší většinu mých starostí. Měla bych na slušný byt. Zvládla bych splácet školní půjčku. A možná bych dokonce ušetřila na další matčinu operaci. Třeba by to ještě k něčemu bylo...

Recepce ve třicátém podlaží překypovala drahým koženým nábytkem a křišťálem. A aktuálně i dívkami, které bez výjimky vypadaly jako vítězky národního přeboru roztleskávaček. S tím rozdílem, že tyhle vítězky svíraly ve svých pěstěných rukách kožené desky s diplomou z prestižních univerzit.

Měla jsem chuť otočit se mezi dveřmi a rovnou vypadnout. Kimberly mi ale nedala šanci a dostrkala mě k poslednímu volnému křeslu.

„Tady seď a čekej,“ zavrčela výhrůžně. Odešla.

Dekker měl zpoždění. Nezavolal ještě ani jednu uchazečku. Blížilo se poledne a na budovu ze všech stran tlačil konec srpna. Přesně tuhle chvíli si vybrala klimatizace pro svůj výpadek. Během dvaceti minut bylo v místnosti k padnutí. Kožené desky už neležely na kostnatých kolenou vykukujících z krátkých kostýmkových sukní. Ovívaly své majitelky a pokoušely se udržet jejich make-up na původním místě.

Vůně parfémů ztěžkla. O něco později se daly příjemné květinové tóny definitivně na ústup před lidskou přirozeností. Pach potu se dostal na hranici snesitelnosti právě v okamžiku, kdy se – snad pod tlakem zuřivých pohledů všech čekajících – konečně otevřely vysoké masivní dveře kanceláře.

Jeho tvář jsem znala z ekonomických novin a z internetu, přesto mě překvapilo, jak mladý ve skutečnosti je. Obvyklé klišé o zpovytaném juniorovi, který – když to „papá“ zabalí příliš brzy – musí převzít firmu uprostřed rozehraného utkání v tenisovém klubu, na něj ale nesedělo. Věděla jsem, že James Dekker je svou prací posedlý už spoustu let.

Rychle a bez zájmu přelétl pohledem skupinu čekajících dívek. Pak se – nepřírozeně pomalu – vydal uličkou netrpělivě podupávajících lodiček na vysokých podpatcích přímo ke dveřím, které vedly z recepce

k výtahům. Nechtěla jsem na něj zírat, ale nemohla jsem si pomoci. Jeho chůze působila nepřírodně. I další základní potřebu, kterou u druhých obvykle nevnímáme – dýchání –, Dekker jako by přesně odměřoval, a to každý nádech a výdech. Jako by vzduch kolem sebe ochutnával. Když mě míjel, přísahala bych, že na okamžik přivřel oči a nepatrně se usmál.

Pak vyšel ven a už se neukázal.

Po další půlhodině dorazila nějaká dívka, bez pozdravu ukázala na mě a otočila se k ostatním: „Tahle počká, ostatní můžou jít.“ Recepci naplnily vzrušené a vzteklé hlasy. Spousta úsečných vět. A slov. Skandál. Idiot. Hajzl. Podraz. Děvka.

Když jsem osaměla, uvědomila jsem si, že klimatizace už zase funguje. Dekker se vrátil. Zastavil se přede mnou, a když jsem se zbrkle a nervózně postavila – čekala jsem, že bude následovat pohovor v jeho kanceláři a stále jsem se marně snažila vyrovnat s faktem, jak velkou moc tu má Kimberlyino slovo –, pohybem ruky mě zarazil. Skoro se na mě nedíval. Znova přivřeně oči a další neskrývaný hluboký nádech. Spokojený úsměv.

„Zítra můžeš nastoupit, Madison,“ řekl prostě a odešel do své kanceláře.

Zůstala jsem, dokud neodešli poslední hosté, protože jsem věděla, že i když se oficiálně rozloučil a odešel, čeká na mě ve své kanceláři.

Zaklepala jsem a vešla. Jedno z pravidel. Po půlnoci nečekáš na pokyn ke vstupu.

„Pane Dekkere?“

Seděl zády ke dveřím a vypadal, jako by si užíval výhled na město. Trpělivě jsem čekala. Konečně se s povzdechem protáhl a pomalu se ke mně otočil. Naklonil hlavu k rameni, chvíli mě pozoroval, pak odložil do broušeného popelníku zbytek doutníku a vstal.

Jako vždy jsem mohla jen hádat, co bude následovat. Proto mě tak lehce srazil na kolena. Stačila mu na to jedna nepříliš silná rána.

„Líbí se ti flirtovat se Shufordem? Líbí se ti, když mě můžeš veřejně ponižovat? Tohle jsme si snad vyjasnili na začátku! Jestli mě chceš – a ty mě chceš,“ sklonil se ke mně a krátce mě kousl do napjaté kůže na rameni, „přestaň se chovat jako laciná děvka.“ Při jeho monologu jsem nepřestávala hypnotizovat dvě drobné kapky krve, které se nezadržitelně vsakovaly do světlého koberce. Na špičce nosu mě lechtala další – horečně jsem uvažovala, jaký obrazec vytvoří s těmi předešlými.

„Připrav se, Madison.“ Vrátil se k obrovskému oknu, které z třicátého patra nabízelo skutečně skvělý výhled. Hřbetem ruky jsem si otřela nos a pak se pomalu sebrala. Na stole toho moc neleželo, přesto jsem vše pečlivě odsunula. Nehodlala jsem riskovat, že tentokrát zůstanou poblíž nůžky nebo stříbrný nůž na dopisy. Předklonila jsem se, abych se pod dlouhými šaty dostala až ke kalhotkám. Naučeným pohybem jsem je stáhla ke kotníkům. Než jsem je stihla nacpat do kabelky, objevila se přede mnou jeho rozevřená dlaň. Nepřestával se dívat ven. Podala jsem mu je.

Trochu jsem se rozkročila a horní polovinou těla se položila na stůl – tváří k chladné desce. Zavřela jsem oči.

Jeho ruce jsem ucítila nejdřív na kotnících. Jak postupoval nahoru, sunul s sebou zároveň šaty.

Když byl ve mně, naklonil se blíž, zajel mi rukou do vlasů a zvrátil hlavu dozadu: „Musím tě pochválit, Madison, ten večírek se vydařil, i když některé *zaměstnankyně* se chovaly nevhodně. I Alexandře se tu líbilo. Tak to nepokaz a buď ráno včas na svém místě. A nezapomeň, dnes ode mě něco dostaneš, takže žádná sprcha.“

Nemusel mi to připomínat. Tohle pravidlo bylo první, které mě čtrnáct dní po mém nástupu naučil. Hned potom, co si mě vzal poprvé.

Jeho pohyby byly systematické, ale nepostrádaly živočišnou dravost. Stejně o něm mluvili ti, kdo hodnotili jeho chování v byznysu. Dravá bezohledná systematickost.

Líbilo se mi to. Líbilo se mi patřit Jamesi Dekkerovi. Bolest, kterou mi způsoboval, dokázala na chvíli přehlušit ty ostatní; ty, které mě požíraly v době, kdy jsem mu nebyla nablízku.

KAPITOLA 2

Ráno jsem ještě z postele poslouchala Kimberlyin procítěný pěvecký výstup, neoddělitelnou součást jejího sprchování.

Rána bývala nejhorší. *On* za mnou chodil nejčastěji ráno. To byl důvod, proč jsem si nikdy nemusela nařizovat budík. Zřejmě i poslední den na tomhle světě se vzbudím před úsvitem, vyděšená a zpocená hrůzou. Proto mi vyhovovalo, že mě aspoň trochu rozptyluje něčí přítomnost.

Kimberlyino halekání se změnilo ve snesitelnější broukání; dokázala jsem si představit, jak si právě soustředěně žehlí vlasy a jak přetváří svůj hezký, i když fádňí obličej v dokonalou reklamu na kosmetický průmysl.

Už bych měla vstát.

Cítila jsem se hůř než obvykle. Po dlouhé době jsem si vzpomněla na jednu z meditačních technik, kterou mi doktorka Kate vnucovala obzvlášť nadšeně. Položila jsem se na záda, zavřela oči a soustředila se na postupné uvolňování celého těla. Než se dostanu k hlavě, mělo by mi být mnohem líp...

Neslyšela jsem Kimberly ani klepat, ani vejít. Vyděsilo mě to. Na sluch jsem se nemusela tolik spoléhat. Obvykle jsem vycítila, když se ke mně někdo dostal příliš blízko.

„Maddie?“ promluvila přímo nade mnou. Deku jsem si přitáhla k bradě dřív, než jsem vykřikla. „Ježíš, promiň, nechtěla jsem tě vyděsit,“ zatvářila se zkroušeně.

„Do prdele, Kim, máme dohodu, po zaklepaní čekáme na pozvání,“ sjela jsem ji roztřeseným hlasem.

Otočila se ke dveřím, jako by je chtěla obvinít. „Já klepala,“ zamračila se na ně. Rozeznala jsem v jejím hlase vztekly podtón. Na obvyklý hysterický výlev jsem neměla náladu, takže jsem rychle zařadila zpátečku.

„To je v pohodě, Kim, moje vina, dělala jsem takové relaxační cvičení a asi jsem si trochu odkrvila mozek.“ *Upřímné* omluvy jsem ovládala skvěle.

Nepřestávalo mě fascinovat, jak čitelný byl její obličej. Před rokem se Tamara vrátila z Dekkerovy kanceláře a křídově bílými rty nám oznámila, že právě dostala padáka a na její místo postupuje „ta ubožačka Madison“. Od té doby mě vzpomínka na neředenou nenávist v Kimberlyně myši tvářičce držela v její přítomnosti v nepřetržitém napětí, které pouze měnilo svou intenzitu – nemizelo nikdy. Ale její čitelnost měla výhodu. Nikdy mi nemohla vpadnout do zad. I tehdy jí trvalo nekonečných pět vteřin, než schovala nenávist pod masku upřímné radosti. Hned potom se na mě vrhla a začala mě nadšeně objímat a gratulovat mi. Na Tamaru už se ani nepodívala; dokonce nezareagovala ani na její větu na rozloučenou.

„Ty tupá podležavá krávo!“

Do té chvíle byly Kimberly a Tamara nejlepší kamarádky.

Někdy jsem se pokoušela vybavit si, jaká mi Kim připadala na střední. Uvědomovala jsem si už tenkrát, že jsem narazila na sociopatku? Nebo do současného dokonalého stavu musela teprve dospět? Nedokázala jsem to posoudit, mé vzpomínky zůstávaly matné jako ponurá rána na školním parkovišti. Omlouvala mě *malíčkovost*. V tu dobu jsem byla úplně pohlcená snahou získat stipendium na jakékoli vysoké, jen abych hned po závěrečných zkouškách mohla vypadnout z pekla, kterému jsem ze setrvačnosti říkala domov. Kimberlyinou poruchou jsem se tehdy zaobírala jen velmi zběžně, pokud vůbec.

Kimberly konečně povolila napjatá ramena a udělala dva kroky směrem ke skříni. Obě ložnice byly zoufale mrňavé, vlastní koupelna nebo šatna představovaly nedostižný luxus. Daň za možnost bydlet pouhých dvacet minut od Dekkerova království a přitom se při placení nájmu nezruinovat. Pohnula s levými dveřmi skříně tak, aby zašedlé zrcadlo na jejich vnitřní straně zachytilo její obličej. Spokojeně mlaskla.

Pomalu jsem vydechla. Bouřka byla protentokrát zažehnaná.

„Spíš s Dekkerem, Maddie?“ použila úplně stejnou intonaci, jako když se mě každé ráno ptala, jestli dnes jedeme do práce společně. Ale zároveň těch pár slov znělo stejně falešně jako její ranní koncert ve sprše. Stále na sebe soustředěně zírala do zrcadla, nemrkala a snad ani nedýchala; příkrčená jako kočka před myší dírou.

Věděla, že jsem mizerná lhářka. Jenže s touhle otázkou mě nemohla nacytat. Spát s někým představovalo mnohem vyšší stupeň důvěrnosti; Kyle spal se Sarou, Kimberly spala v podstatě s každým z firmy, kdo o to projevil zájem. Ne, já nespala se svým šéfem. Moje práce prostě zahrnovala i to, že pro něj kdykoli budu připravená fyzicky.

„Ne, Kim, nespím s Dekkerem a netuším, jak tě to vůbec mohlo napadnout. Vidělas včera jeho ženu? Netušíš, co by asi tak hledal u mě?“

Pomalu se ke mně obrátila a zamyšleně si olízla rty. „Doslechla jsem se, že ho pořád vídají s Tamarou. Prý se nepřestali scházet. Šukal ji, vědělas to?“ Už jsem nepochybovala, že si tenhle výstup nacvičila předem. Její poslední věta měla být reakcí na můj překvapený nebo šokovaný výraz. Proto nakonec vyzněla směšně. Já totiž nereagovala nijak. Nikdy jsem nepřemýšlela, kolik dalších žen Dekker fyzicky *používá*. Ano, to byl nejlepší popis toho, co se mu líbilo, co mu vyhovovalo. Tamara? Proč ne? V tu chvíli mě napadlo, jaké má Kim štěstí. Omezenost její schopnosti zachytit a pochopit širší spektrum vztahů jí neuvěřitelně usnadňovala život.

Ona *toužila* spát s Dekkerem. Pokud by se jí to povedlo – a já neměla jediný důvod jí to nepřát –, nadšeně by řešila všechny obvyklé věci, které s sebou podobný vztah nese. Tedy – podle ní.

Žárlení. Postup v práci. Hodnota a četnost dáreků, které jí koupí. Jakou má šanci rozvést ho. Šťastná Kimberly!

„Dovolíš?“ vrhla jsem významný pohled směrem ke dveřím. Tohle ji neuráželo. Vypadla prakticky okamžitě. Kdo by to řekl, že promiskuitní Kimberly prošla puritánskou výchovou? Nikdy by přede mnou neproběhla nahá nebo v prádle a stejnou míru soukromí dopřávala i mně.

Po špičkách jsem přeběhla ke skříni, u které si před chvílí kontrolovala make-up, klekla jsem si a zpod hromady starých svetrů vylovila balíček kalhotkových plen pro dospělé. Jednu jsem strčila do kapsy županu, zbytek skončil na původním místě. V koupelně jsem na sebe tu odpudivou věc natáhla a s úlevou vlezla do sprchy. Takhle jsem splnila Dekkerův příkaz – nesmyla jsem ho ze sebe –, a zároveň jsem neodcházel z domu s nepříjemným pocitem zpoceného těla a nemytých vlasů.

Venku mrzlo. Nenáviděla jsem zimu. Jedna z mála intenzivních emocí, kterou jsem ze sebe dokázala vydolovat. Skutečný odpor k chladnému vzduchu, který drásá plíce a bodá do každého kousku odhalené kůže. Doktorka Kate tvrdila, že nemám klasickou alergii na chlad, že i tahle moje přehnaná reakce nějak souvisí s *tamtím*.

Jely jsme autem; v tomhle počasí jsem byla ochotná vyjízďet o dvacet minut dřív, abych měla rezervu pro případ ucpaného sjezdu do centra. Kimberly na sedadle spolujezdce apaticky zírala ven. Nechápala jsem to – bylo ráno po vánočním večírku, její hlava musela doslova přetékat novými a zásadními informacemi o vztahové mapě firmy.

„Jsi v pořádku, Kim?“ pokusila jsem se probrat ji ze zamýšlení, které mě znervózňovalo. „Tančila jsi včera s někým?“ Eufemismus pro „S kým sis to včera nakonec rozdala?“ Zároveň mi došlo, že jsem ji skoro celý večer neviděla.

„Zařizovala jsem něco pro pana Dekkera.“ Znova ten bezbarvý falešný hlas. Přitom tahle věta obsahovala spoustu skrytých významů. Dekker s ní nikdy nemluvil. Nikdy jí nedával úkoly jinak než mým prostřednictvím. A teď ji něčím pověřil, a já o tom nevím? Skoro vzápětí po téhle rekapitulaci mě naplnila uklidňující lhostejnost. V tomhle směru už mě Kimberly znala. Nepřekvapilo ji, že se dál nevyptávám.

V kanceláři jsem se převlékla, lehce nalíčila a s deskami na poznámky vyrazila k Dekkerovi. Kývla jsem na recepční před jeho kanceláří.

„Ahoj, můžu?“

„Je tam Simon, ale dnes je běžný program, tak nevím, proč se mě každý ráno ptáš,“ ušklíbla se, aniž by odlepila pohled od monitoru.

Neohlašovala mě; ranní schůzka s upřesněním všech bodů denního programu byla jako kafe, které musel mít na minutu přesně. Zkontrolovala jsem hodiny nad recepčním pultem. Zbývalo mi třicet vteřin. Pak jsem bez zaklepání vešla.

Dekker se svým metrosexuálním poskokem stáli vedle stolu; na stejné straně, kde jsem před pár hodinami plnila svou noční povinnost. Blesklo mi hlavou, jestli si Simon všiml krve na koberci. Nejspíš ne. Vždycky si všiml jen podstatných věcí.

Dekker se na mě ani nepodíval, Simon jen lehce kývl hlavou mým směrem.

„Musíme se na něj pořádně připravit, nechci nic podcenit,“ prohlásil Dekker chladně a pravou rukou přešel po deskách tlustého spisu, kvůli kterému dokonce odsunul svůj laptop.

„Nic z toho není v elektronické verzi, Simone, jsou to jen tyhle papíry. Žádná kopie, nic. Máš mě teď v rukou, chlape, a to doslova,“ usmál se Dekker líně. „Ale nemysli, že je to výhoda,“ dodal vzápětí hlasem, který mu už pár let bez problémů zajišťoval neochvějnou autoritu.

Simon krátce přikývl, zvedl složku a beze slova odešel. To mohlo znamenat jen jediné. Jamesův život dostal do péče jen na velmi omezenou dobu. Na zdvořilosti mu nezbýval čas.

Dekker se posadil ke stolu, přitáhl si laptop a otevřel ho.

„Pojď blíž, Madison,“ vyzval mě chladně. „Ještě blíž,“ poplácál netrpklivě područku svého křesla. Jasný pokyn, abych se postavila těsně k němu. Ani špatná nálada neměla vliv na jeho zvyky.

Natiskla jsem se stehny k područce. Sesunul se níž a naklonil obličej k mému klínu. Chvilí soustředěně vdechoval.

„Jsem rád, že dodržuješ pravidla,“ vyslovil konečně spokojený verdikt. Otevřel jednu ze zásuvek a podal mi kalhotky. Nebyly to ty, které jsem mu v noci odevzdala. „Obleč si to, nechci, aby si tě užíval ještě někdo jiný. Každé dvě hodiny se vrátíš, abych tě zkontroloval. Dnes jsi naprosto úžasná,“ vzdychl, posunul laptop ke mně a pustil to, co v noci natočil. Už jsem se naučila dívat se na to, a přitom to nevidět.

„Musím říct, že ses hodně zlepšila, ale pořád tomu něco chybí, co myslíš?“ naklonil soustředěně hlavu k rameni. „Už vím! Jiskra! Ta jiskra, kterou z tebe včera dokázal vykřesat Shuford, když ses na něj přede všemi lepila. No nic, zamyslím se nad tím a zkusím přijít na něco lepšího. Něco, co tě rozpálí, i když u toho nebude ten chudák. A teď si připrav poznámky, projedeme si dnešní program.“

Přepnul obrazovku na okno se svým diářem.

Z Dekkerovy třetí *kontroly* jsem odcházela unavená a otupělá. Byl rozmrzelý, poslední dopolední schůzka nedopadla podle jeho představ. Znova zmínil Kylea a ujistil mě, že jeho nápad na mé skutečné sexuální probuzení už získává konkrétnější podobu.

Tehdy jsem ho zahlédla poprvé.

Ležel na kožené pohovce před recepcí a vypadal trochu zkouřeně. Přesto mě zaregistroval a jediným překvapivě plynulým pohybem se posadil. Nepokrytě si mě prohlížel. Po pěti vteřinách – tak nesmyslně dlouho trval náš oční souboj – jsem se obrátila k recepčnímu pultu. Někdo měl dávno volat ochranku. Typy jako ten kluk se sem občas vetřely při nějaké kampani proti globalizaci a párkrát to skončilo posprejovanou stěnou. Významně jsem si odkašlala, ale recepční si udržovala svůj znuděný výraz.

Něco mě přimělo podívat se na něj znova. Pozorněji.

Došlo mi to vzápětí. Byl možná o deset let mladší než James a jejich podobu maskoval dramatický rozdíl ve způsobu oblékání. Přesto jsem ji postřehla.

Překvapilo mě to. Vždycky jsem si myslela, že o svém šéfovi vím všechno podstatné. James Dekker oficiálně neměl žádné pokrevní příbuzné, kteří by byli aspoň přibližně v jeho věku. Ale i kdyby měl, nikdy by nemohli vypadat takhle... *nepatřičně*. V každém možném významu toho slova.

Uvědomila jsem si, že před tím neznámým člověkem ještě pořád stojím a trapně dlouho na něj zírám. Než jsem se stihla na něco vymluvit, postavil se. Couvla jsem. Jeho výška mu proti mně dávala očividnou výhodu. Levou rukou si nervózně prohrábl už tak rozčuchané vlasy, pravou natáhl ke mně: „Ahoj, jsem Matt Wheelon. Pokud děláte pro něj,“ kývl hlavou ke dveřím, ze kterých jsem právě vyšla, „budeme se teď nejspíš občas vídat,“ usmál se rozpačitě.

„Madison Hortonová. Omlouvám se, ale vaši ruku nepřijmu, pane. Dekkerovi si se svými zaměstnanci ruce nepodávají. Za dva dny byste mě kvůli tomu nesnášel,“ vysvětlila jsem mu klidně, ale odměřeně.

Jeho výraz rychle ztuhl.

„Nejsem Dekker, jste hluchá? A myslím, že nesnášet jsem vás už začal,“ ušklíbl se a prosmykl se kolem mě. Do Jamesovy kanceláře vešel bez klepání.

KAPITOLA 3

Kyle se rozvaloval na svém nezvykle prázdném pracovním stole a opatrně, tak, aby mu drobečky nepadaly do výstřihu nejmodernější světlemodré polokošile od Marka Jacobse, ukusoval z čokoládové king size tyčinky. Už skoro dvacet minut planě filozfoval o svých možnostech: „Zkontrolovalas to osobně, Hortonová? Nebo to byl jeden z extrémně náročných úkolů pro některou z těch tvých *pipin*?“

I když se snažil, jeho hlasu chyběla obvyklá dávka škádlivé lehkomyšlnosti. Převrátil se na bok a podepřel si hlavu, aby mohl snáz kontrolovat dva chlapy z technického, kteří trochu nejistě rozebírali jeho vláčkodráhu a ukládali všechny části do připravených krabic.

„Sice neumím tancovat, Shuforde, ale ke smlouvám vyšších manažerů mám mimo *pipin* z HR přístup jen já. A tuhle kancelář ve smlouvě opravdu nemáš.“ Napadlo mě, že drobná připomínka toho, jak pro něj nakonec dopadl vánoční večírek, ho přivede na jiné myšlenky. Nezabralo to. Rozladěnost způsobená faktem, že musí uvolnit kancelář Matthewu Wheelonovi, potlačila jeho obvyklou potřebu hrát si přede mnou na nedotčeného panice.

„Já vím, Sara mi to taky říkala,“ přiznal překvapivě lehce svůj trvajíc poměr s atraktivní asistentkou z personálního. „Jen se prostě těžko smírju s tím, že tohle,“ máchl rukou po napůl vyklizené místnosti, „už nebude moje království. Kyle Shuford má skončit v nějakém kumbálu?“ povzdechl si teatrálně.

„Ten *kumbál* má sedmdesát metrů a při tvém ročním platu bych tě na Dekkerově místě přinutila doplácet na každý metr polovinu,“ pokusila jsem se ostřejším tónem ukončit jeho nářky. Kyle mezitím dokončil výrobu kuličky z obalu své čokoládové neřesti a s přimhouřenýma

očima zamířil na koš postavený provizorně uprostřed místnosti. Po krátkém letu se jeho střela tvrdohlavě změnila nazpět v kus lesklého papíru bez potřebné razance a ochable dopadla na podlahu. Kyle znechuceně zamlaskal a líně se zvedl do sedu. Připadalo mi, že teprve teď mě vzal opravdu na vědomí. Zamračil se na mě, jako bych celou tu *katastrofu* způsobila.

„Všechno stojí za hovno a ještě ke všemu mi prostě nedáš a nedáš,“ obvinil mě nezvykle uraženým tónem. Podobné poznámky měl každou chvíli a já věděla, že i když se je vždycky snažil nějak zlehčit, myslel je v podstatě vážně. Dnes jsem se kvůli nim ale poprvé cítila dotčeně. Během našeho rozhovoru jsem se uvolněně opírala o rám otevřených dveří. Jeho poslední věta mě přinutila narovnat se a dvakrát se zhluboka nadechnout.

„Sexuální obtěžování ti něco říká, Shuforde?“ Potěšilo mě, když sebou trochu trhl. I mně samotné zněl můj hlas chladně a nebezpečně.

„Se hned nečil, víš přece, že jsem hnusný prase,“ zašklebil se omluvně. „Mám blbej den a ty ses mi do toho tak nějak připletla, no.“ Svěsil ramena, jako by se mu skutečně přihodilo něco strašného.

„Myslím, že by sis měl na pár večerů týdně domluvit nějakou dobrovolnickou aktivitu. Navrhuju dům pro sociálně slabé seniory nebo Armádu spásy. Cokoli, co ti upraví priority. Ztrácíš soudnou představu o tom, co je skutečnej průšvih.“ Moje snaha o udržení našťavaného výrazu vyšla naprázdno – Shuford vypadal tak zkormouceně, že jsem se nakonec musela kousat do rtu, abych se nerozesmála.

„Tušíš vůbec, Hortonová, kdy jsem měl naposled volnej večer?“ protáhl důležitě. Smysl pro humor ho dnes definitivně opustil. „Žiju pro tuhle firmu, dýchám pro ni, za pololetní bonus bych pro ni i vraždil, a čeho se dočkám? Jak budu přemejšlet bez svejch mašinek? Můj geniální mozek potřebuje prostor!“ Další rozmáchlé gesto mi mělo ještě důrazněji připomenout, že za prostor uznává jen svou bývalou kancelář o rozloze menšího školního hřiště.

„On je novej spoluvlastník, Kyle,“ přešla jsem automaticky k důraznému šepotu. „Tak se s tím smíř. Tohle je druhá největší kancelář

v tomhle patře. Nedivím se Dekkerovi, že ho chce mít blízko, ale zároveň ne hned za zadkem. A na tvém místě bych už s těmi stížnostmi přestala – pokud ho našteješ, můžeš přijít nejen o bonus. Nejsi jedinej IT génius v tomhle městě. Na tvůj plat můžou zlanářit klidně Billa Gatese, frajere, takže sbal mašinky a vrať se co nejdřív zkontrolovat, jestli tví *hošáci* panu Wheelonovi všechno pořádně zapojili a připravili.“ Chvíli jsem si myslela, že Shufordův šokovaný výraz způsobil můj nezvykle dlouhý výlev. Tiché odkašlání těsně za mými zády mě vyvedlo z omylu.

Ani se mi nechtělo se otáčet. Tušila jsem, kdo za mnou stojí.

„Pane Wheelone,“ oslovila jsem ho, aniž bych k němu zvedla oči, a pokusila jsem se kolem něj proklouznout pryč.

„Slečna Hortonová, že? Madison Hortonová.“

Kývla jsem a křečovitě se na něj usmála. Taky se usmíval. Ale pobaveně a uvolněně. Líně v ústech přesunul žvýkačku z jedné strany na druhou. Zase mě zarazila jeho podoba s Jamesem a znova mě překvapilo, že se to ve firmě ještě neprobírá. Copak to vážně vidím jenom já?

„Když dovolíte, mám ještě spoustu práce,“ kývla jsem neurčitě k výtahu.

„Ale já vás přece nezdržuju,“ zvedl ruce a o krok ustoupil. Byla jsem od něj sotva dva metry, když si znova odkašlal. Beze slova jsem se zastavila a otočila zpátky k němu.

„Možná bych vám měl poděkovat, slečno. Zdá se, že méně informovaným zaměstnancům i bez mého přímého pokynu vysvětlujete mé postavení ve firmě.“ Zkoušela jsem z jeho hlasu a výrazu vyčíst, co mi doopravdy chce. Ale stál tam s palci zastrčenými v kapsách kalhot, o kterých bych přísahala, že jsou jeho první slušné v životě, a nedal mi nejmenší šanci. Moje emocionální invalidita měla až doteď jednu nespornou výhodu: paradoxně jsem dokázala velmi dobře rozeznat a popsat emoce a pohnutky lidí, kteří měli to štěstí – nebo smůlu? – a o své emoce nepřišli.

Pokud se mi v tuhle chvíli nedařilo přečíst nic z toho, co se děje *uvnitř* Matthewa Wheelona, tak byl buď extrémně dobrý hráč, nebo – a to se

mi zdálo pravděpodobnější – na tom byl podobně jako já. V každém případě – jestli měl ambice fungovat tu jako skutečný, rovnocenný partner, pak bůh pomáhej Dekkerovi.

„S nikým o vás nemluví, pane,“ použila jsem tón a výraz, které doteď patřily pouze Dekkerovi. „Jen jsem panu Shufordovi připomněla, že vaše kancelář má být zítra kompletně připravená. Pokud nic dalšího nepotřebujete...“ Dala jsem mu dvě vteřiny. Promarnil je. Ulevilo se mi, když cinkl výtah a vzápětí z něj s hlasitým smíchem vyšli Kyleovi podřízení: každý s plnou náručí krabic s technikou do – teď už Wheelonovy – kanceláře.

Ten den jsem ho už neviděla. Což nic neměnilo na faktu, že jsem na něj nedokázala přestat myslet.

Následující týden se zdálo, že na mě Dekker zapomněl. Jistě, zůstávali jsme v neustálém pracovním kontaktu a nepostřehla jsem ani náznak toho, že by některé z mých povinností převáděl třeba na Kimberly, ale ztratil zájem o všechno, co souviselo s mými sexuálními povinnostmi vůči němu. Ještě nikdy to netrvalo tak dlouho. Dráždilo mě pomyšlení, že mi to chybí. Potřebovala jsem svůj režim. Potřebovala jsem toho, kdo mi určoval pravidla.

Tohle byla jedna z největších ironií mého života – měla jsem všechny důvody nenávidět jakýkoli fyzický kontakt s jinou osobou, přesto jsem nějaký druh kontaktu potrebovala. James Dekker moje potřeby dokonale naplňoval. James Dekker, psychopat a násilník. Ideální partner pro Madison Hortonovou.

Tím vším, co se mnou dělal, ve skutečnosti nikdy doopravdy nenařušil můj osobní prostor. Byla jsem si jistá, že ho nezajímá *ničí* osobní prostor; zřejmě ani netušil, že něco takového existuje.

Proto se mi vlastně ulevilo, když přišla SMS s obvyklým vzkazem. Všechno mělo zase svůj řád. Příchod toho člověka, Wheelona, nijak nezpochybnil Jamesovu moc nade mnou. Pravděpodobně jsem na něj myslela jen proto, že i když jsem k Dekkerovi nikdy nic necítila, pod-

vědomě jsem vnímala potenciální ohrožení jeho pozice. Ano, to je ono – na Matta Wheelona jsem myslela jako na ohrožení, nebezpečí. Ale znala jsem Dekkera. Nenechá to zajít příliš daleko. Postará se, aby Wheelon pochopil, kde je jeho místo.

Hotelová hala slabě páchla plísní a vlhkem. Mimoděk jsem se otrásla. Recepční mi bez jediné otázky podala připravenou kartu.

Dekker už na mě čekal. Rozbušilo se mi srdce – spletla jsem čas? Vždycky jsem chodila dřív, abych se mohla převléknout a připravit. Pak teprve přijížděl on. Dnes už se ale rozvaloval v široké neustlané posteli. Jakmile mě zaregistroval, rychle zmáčkl ovladač a vypnul televizi.

„Jdu pozdě?“ zeptala jsem se nejistě.

„Ne, to je v pořádku, Madison, chtěl jsem tu být dřív, abych mohl připravit malé překvapení.“ Nebála jsem se ho, i když pokud by ve mně někdo dokázal vyvolat strach, byl by to právě on. Teď jsem ale v břiše ucítila krátký ostrý úder ledové pěsti; podobný, jaký kdysi patřil neodmyslitelně k mé každodenní realitě. Ano, pach násilí a strachu jsem rozeznávala naprosto spolehlivě.

Došlo mi to. Ta televize.

„Připrav se, rychle. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím trochu rozpalenou,“ kývl bradou ke dveřím koupelny. Po stěnách sprchového koutu ještě stékaly kapky vody. *On* se osprchovat směl. *Mou vůni nesmělo nic zkazit*, říkal vždycky. Rychle jsem shodila sukni a halenku a z hedvábného prádla s jemnou krajkou se převlékla do jednoduchých bavlněných kalhotek a krátkého tílka. Další pravidlo: Žádné svůdné ženské prádlo.

Stál vedle postele s ovladačem v jedné ruce a se sklenicí ve druhé. „Na, dej si,“ pozval mě k sobě. Napila jsem se od něj, aniž bych mu skleničku vzala z ruky. Naučil mě dát si občas trochu drahé vodky nebo kvalitního vína. Doktor mi potvrdil, že když to nepřeženu, nemělo by mi to bránit v užívání léků.

„Hodná holka,“ naklonil se a olízl kapku, která mi stékala po bradě. Uculkla jsem. Překročil hranice stanovené důvěrnosti. S hranou provinilostí se usmál, odložil sklenici i ovladač na noční stolek a rychlým

pohybem mi svlékl tílko. Pak už jen mlčky ukázal k posteli. Položila jsem se na břicho, tak, abych viděla na televizi.

Byt na obrazovce mi byl povědomý. Ale spoušť, která v něm vládla, zpozdila mé prozření. Šlo o amatérský záznam, rozhodně ne o práci profesionála. Dekker nechal celou dobu vypnutý zvuk.

„Chci slyšet tebe, Madison,“ zašeptal hned potom, co jsem ho ucítila v sobě. Do bytu na obrazovce právě vstoupil Kyle Shuford. *Do svého bytu.* Přijala jsem jeho pozvání jednou, krátce potom, co ho koupil, a to jen proto, že pozval spoustu dalších lidí a já nepochybovala o tom, že se mi podaří se za pár hodin vytrazit. Tehdy mě překvapil až nepřírozený pořádek, který doma měl. Teď jsem sledovala, jak stojí uprostřed nepředstavitelné spouště a jak se nejdřív nechápavě, pak rozzuřeně rozhlíží. Když sáhl do kapsy pro telefon, objevili se v záběru dva vysocí chlapi v kuklách a podle pohybu kamery vystoupil ze svého úkrytu i třetí.

Kyle se s nimi krátce hádal, ale zároveň jsem přesně poznala okamžik, kdy ho ovládl strach. Ten silný, pudový; strach, který varuje a svazuje, i když má mít opačný smysl – dostatek vyplaveného adrenalinu má přece napadenému pomoci utéct, zachránit se. Věděla jsem, že to nefunguje. Věděla jsem, co se bude dít dál. Tohle mi stačilo. Pohled na tu esenci strachu, kterou jsem si tak dobře pamatovala, mi skutečně zrychlil tep i dech.

Dekker mi spokojeně zavrčel do ramene: „Tohle zabírá, ty malá studená mrcho? Takže kdybych ho nechal naporcovat, možná by ses konečně udělala?“ Obrátila jsem se k němu – na záznamu do Kylea právě naposled kopli; teď ho napůl bezvládného přivazovali k velkému jídelnímu stolu a já nechtěla vidět, co bude následovat. Protože jsem to *věděla*.

„Proč byste to dělal? To nesouvisí ani s vámi, ani s ním. Tohle vážně nebylo nutné. Zašlo to moc daleko, pane. Myslím, že tohle už nezvládnou.“ Zrychlený tep se změnil v divoké hučení. Viděla jsem, jak Dekker otvírá ústa a něco říká, ale neslyšela jsem ho. Zvedl ruku, skoro něžně se dotkl mé tváře. Odstrčila jsem ho a prudce vyrazila do koupelny. Dávila jsem naprázdno; před dnešní schůzkou jsem se nestihla naobědvat.

Dopotácela jsem se k umyvadlu a několikrát si chrstla ledově chladnou vodu do tváře. Hučení pomalu ustávalo. Znova jsem vyrovnaně dýchala. Přesto jsem nepochybovala o tom, že jsem mrtvá. Mrtvá tím nejhorším možným způsobem.

V živém těle, bez naděje na spásu nebo znovuzrození.

KAPITOLA 4

V polovině ledna mi zavolala Amanda, jedna z matčinych ošetřovatelek.

„Madison, zdravím v novém roce!“ Její profesionálně bodrý hlas mě rozčiloval už od našeho prvního setkání před třemi lety.

„Ahoj Amando,“ vykoktala jsem ze sebe. Nereagovala. Věděla, jak na mě. „Jak se má matka?“ přinutila jsem se vyslovit po deseti nekonečných vteřinách trapného ticha.

Okamžitě vychrlila připravenou odpověď: „Ach, dobře, že se ptáte, Maddie, Karin se daří výborně, doktor z ní má radost, ale byly Vánoce, to víte, i v jejím stavu je potřeba počítat s tím, že atmosféra kolem na ni zapůsobí. Nejméně pětkrát se na vás ptala.“ Její vyčítavé narážky mi byly ukradené, zaujalo mě to *číslo*.

„Amando, nepřeháníte? Pětkrát v průběhu dvou měsíců, nebo to v nějakou konkrétní dobu bylo intenzivnější?“ Po matčině poslední operaci jsem dostala dost jasně instrukce, na co si dávat pozor. Nezvykle vysoký počet chviliek jasné mysli mohl být předzvěstí konce. Zlepšení, nebo dokonce uzdravení nepřicházelo v úvahu ani teoreticky.

„Musela bych se podívat do záznamů, Maddie, ale *párkrát* se to určitě stalo.“ Panika v jejím hlase naznačovala, že si svůj přehmat uvědomila.

„To je v pořádku, Amando, v sobotu nic nemám, přijedu.“ Nesnášela jsem vědomí, že se prostě nedokážu odštíhnout. Tak, jako to dělají dnes a denně tisíce jiných dětí a vnoučat, kteří k tomu mají jistě mnohem banálnější důvody než já. Navíc jsem věděla, že Amandiny telefonáty neznamenají dojemný zájem o bližního; kdysi mi jedna sestra prozradila, že u příbuzných, kteří chodí na pravidelné návštěvy,

je mnohem větší záruka, že budou dál platit. Ti, pro které se nemožoucí příbuzní stanou jenom položkou v účtech, mají tendenci *tenhle* platební příkaz odkládat a zapomínat na něj. Udržovat kontakt prostě patřilo k Amandině práci.

Výjezd k matce vyžadoval dokonalou přípravu. Dokonalý plán pro každou bdělou minutu. Až do okamžiku, kdy jsem za sebou po návratu od ní zavřela dveře domu, osprchovala se a usnula po trojnásobku obvyklé dávky prášků na spaní, jsem si nemohla dát prostor k přemýšlení. Můj přípravný rituál zahrnoval spoustu těžkých knížek. Nejméně dvě stě let stará poezie se mi skvěle osvědčila. Pár DVD s francouzskými filmy v originále. Hudbu puštěnou tak hlasitě, až mi tepalo v uších.

V práci to bylo snazší – neustálý stres, ve kterém mě Dekker udržoval, mi znemožňoval rozvinout jakoukoli *nepovolenou úvahu*. Ten termín vymyslela doktorka Kate. I když i ona během těch dní patřila k zakázaným tématům. Jen krátká vzpomínka na ni mi to *všechno* vracela v až příliš jasných barvách.

„Chystáš se za matkou?“ Kimberly se posadila vedle mě na odřený gauč a upřela lhostejný pohled na zapnutou televizi. Moje tělo okamžitě zareagovalo na nedostatek prostoru mezi námi. Posunula jsem se automaticky, bez přemýšlení. Kdysi, na začátku našeho soužití, jsem se jí ve slabé chvíli svěřila, že návštěvy u matky špatně snáším a že mám své rituály, jak nechuť překonat. Samozřejmě jsem se nezmínila o hlavním důvodu. Kimberly jednoduše usoudila, že návštěva u někoho, kdo je většinou úplně mimo realitu a potřebuje plenky, je děsivě otravná povinnost, a neřešila, že by za tím mohlo být něco víc. Znova jsem blahorečila jejímu černobílému vnímání světa.

Na plastovém talíři, který si položila na kostnatá kolena, nahodile přeskupovala dva plátky šunky, mikroskopické množství tofu a šest cherry rajčat. Moje odpověď ji absolutně nezajímala, jen prostě považovala za svou povinnost – nebo za své právo? – udržovat konverzaci.

Dávno jsem zjistila, jak se vyhnout nepřijemným otázkám. Prostě jsem použila její metodu. „Držíš novou dietu?“ Okamžitě ožila. Jako bychom o mojí matce nikdy nezačaly mluvit.

„Je to úžasný, Sara dala dolů tři kila za týden. Teda ne že by jí to pomohlo,“ usklíbala se a spokojeně si přejela dlaní přes dokonale ploché břicho. Nehodlala jsem jí nějakou další neuváženou otázkou dát prostor k dlouhému zanícenému monologu o tom, kde všude potřebuje zhubnout ona. Místo toho jsem znova použila metodu nečekané změny tématu. Využila jsem jejího dokonale upraveného zevnějšku. Byla oblečená a nalíčená ven; až příliš dobře na běžnou večeři nebo návštěvu klubu.

„Máš dneska rande? Moc ti to sluší.“

„Díky,“ přikývla a bez dalšího upřesnění pokračovala v soustředěném žvýkání. Samozřejmě věděla, že vypadá skvěle. Lichotkám ode mě nepřikládala žádnou váhu. Její nezvykle stručná odpověď mi připomněla ráno po vánočním večírku. Tehdy byla taky nepřírozeně uzavřená.

„Zase nějaký tajný úkol od Dekkera?“ plácla jsem. Prudce se rozkašlala. Naklonila jsem se, abych ji párkrát lehce uhodila mezi lopatky. Zarudlá a usazená se ke mně obrátila a dost neomaleně zkoumala můj výraz. „On ti něco řekl?“ vzdala nakonec snahu vyčíst nějakou informaci z mého obličejce.

„Kdo, Dekker? Jasně že mi nic neříkal. Byl to jenom vtip, Kim.“ Tentokrát jsem překvapení nemusela hrát. Spí s ní? Těžko, dávno by se pochlubila. Tak co se tu, kruci, děje? Než jsem se ve svých úvahách stihla dostat dál, uvědomila jsem si, že moje poslední odpověď byla špatná. Kimberly se tvářila uraženě.

„Myslíš si, že nejsem dost dobrá, aby mi svěřoval důležité úkoly? Ta představa ti připadá vtipná?“ Prudce odložila talíř na stolek.

„Tak jsem to nemyslela, promiň, Kim, ber to prostě tak, že jsem se nějakou pitomou náhodou trefila. V těch krásných šatech jsi mi připomněla vánoční večírek, kde ti Dekker taky něco zadal, takže se mi to asi nějak spojilo. Rozhodně si nemyslím, že nejsi dost dobrá. Naopak, napadá mě spousta věcí, ve kterých můžeš být nejlepší.“ Znova mě propíchla pohledem. Ale nikdy se nemohla dostat přes můj dokonale bezbarvý výraz a hlas. Ona ne.

„Dobře,“ uklidnila se a vrátila se ke své večeři. „Kdy se vrátíš od matky?“ skočila nečekaně k původnímu tématu. Zněla až příliš leda-

byle, ale už jsem vyčerpala příděl energie určený na rozebírání jejich pohnutek a motivů. Unikl mi povzdech. „Zřejmě pozdě večer, nebyla jsem za ní přes dva měsíce.“

„Fajn, tak ji pozdravuj.“ Netušila jsem, proč mě zrovna tahle Kimberlyna věta vždycky spolehlivě vytočila. Zнала mou matku celá léta předtím, než onemocněla a změnila se v pouhé přežívající tělo. Kimberly měla celkem jasnou představu, jak na tom moje matka je; když ji nechávala pozdravovat, bylo v tom tolik lhostejnosti a nezájmu, až to hraničilo s krutostí.

„Vyřídím, děkuju.“ Tentokrát jsem se nesnažila potlačit ironii, ale Kim nezareagovala. Zřejmě to bylo pod hranicí toho, co byla schopná zachytit. Odešla si vyčistit zuby a upravit líčení. Na Dekkerův tajný úkol musela vypadat perfektně.

Město se krčilo pod přívaly šedivého sněhu, ale silnice po počátečním chaosu vypadaly jako obvykle a dálnice na jih už dokonce stihla oschnout.

Cesta autem. Kritický bod v mé křečovitě udržované bezmyšlenkové bublině. Naposled jsem cestou k matce zvracela třikrát. Jen proto, že jsem se od těch let nedokázala držet dost daleko. Tentokrát jsem ale měla nečekané téma k odvedení pozornosti.

Kylea.

Zatím jsem se myšlenkám na něj vyhýbala. Po tom *incidentu* nedorazil čtyři dny do práce. Zavolal, že ho někdo přepadl – těžko se mohl vymluvit na chřipku, mělo trvat celé týdny, než zmizí modřiny a oděrky z jeho tváře. Netušila jsem, jestli věděl, kdo v tom má prsty. A jeho výraz po návratu do kanceláře mi nepomohl. Až příliš dobře jsem chápala, co *tamto* s člověkem udělá. Přesto mě ta prázdnota v jeho očích téměř zabolěla. Kdybych dostala šanci vyrůst v normálního citlivého člověka, jeho utrpení by mě doopravdy ranilo.

Mechanicky odpovídal na starostlivé dotazy kolegů a bez zaváhání příkyvoval na otázku, jestli to ohlásil. Bože, viděla jsem do něj. Neohlá-

sil nic. Nedokázal by nahlas vyslovit, co *všechno* se mu stalo, co *všechno* mu udělali.

Neodsuzovala jsem ho. Já přece nejlíp věděla, že ani sto cvokařů to nedokáže zahojit. Tamto už bude jednou provždy Kyleovou součástí. Nesmyje to ze sebe, neočistí se. Ten hnus ho bude prorůstat tak dlouho, až v něm postupně zadusí všechno hezké. Všechno normální.

Vím to. *Já to přece vím...*

S Dekkerem jsme se po tom incidentu vrátili k našim obvyklým praktikám – dvakrát týdně hotel bez televizního zpestření; občasná rychlovka v jeho kanceláři. Cítila jsem, že za *to s Kylem* zasluhuju trest, takže jsem několikrát nechala v Dekkerově dosahu stříbrný tácek s nožem na dopisy. Přeceňoval svou moc nade mnou – myslel si, že mu chci udělat radost. Já ho přitom zneužila, abych dostala aspoň část z bolesti, kterou jsem si zasloužila, kterou jsem *potřebovala*.

O Kyleovi už nemluvil. Zdál se teď plně zaměstnaný úvahami o tom, jak se co nejrychleji zbavit Matthewa Wheelona. Tisková konference, kde měl být nový záhadný spolumajitel a společník představen veřejnosti a akcionářům, se už třikrát odložila; důvody, které jsem uváděla v tiskových prohlášeních, působily tak vykonstruovaně, že jsem Dekkera podezřívala z toho, že chce Wheelona znemožnit ještě předtím, než se ve své kanceláři vůbec usadí.

Můj nejednoznačný pocit z celé té záležitosti mě mátl – samozřejmě jsem byla loajální vůči Jamesovi, ale Matt měl v sobě nepopiratelnou přitažlivost, i když možná pramenila jen z toho, že pouhou svou existencí byl schopný vyvést Dekkera z rovnováhy. Poprvé mi blesklo hlavou, jestli bych toho mohla dosáhnout i já, i když jsem naprosto netušila, kde se ve mně ta touha – vyvolat v Jamesovi nějaké emoce – vzala.

Matt mě víceméně ignoroval; ve srovnání s tím, jak komunikoval s ostatními lidmi ve firmě, jsem ovšem byla jeho nejbližší spolupracovnicí. Ještě si nevybral asistentku a nikdo ani nerozhodl, jestli pro něj mám dočasně pracovat já se svými podřízenými. Mohl to samozřejmě rozhodnout on – zatím mu ale zjevně chyběla nezbytná arogance mocných. Nepochybovala jsem, že se ji naučí rychle.

Naše pracovní balancování na hraně toho, co se od nás očekává a co doopravdy děláme, zatím vypadalo tak, že jsem zjistila jeho stravovací požadavky a zařídila, aby o něj v tomto směru bylo postaráno. S čímkoli dalším se za mnou příkrádal trochu jako student, kterého na praxi omylem posadili do ředitelského křesla. Udržoval striktně formální způsob komunikace – evidentně nezapomněl na mé vřelé přivítání z prvního dne. Občas jsem ale postřehla, že si skousne ret, aby se neusmál, nebo že zatíná ruce v pěst, aby ovládl přirozeně rozmáchlá a přátelská gesta. Můj původní odhad byl špatný. Matthew Wheelon nepatřil do mého světa prázdných bytostí bez emocí a bez nároku na ně. I v něm bylo něco porouchaného, bolavého, ale nebyl beznadějný případ. Ještě měl šanci.

Pokud se ovšem nenechá pohltit a pohřbit světem Jamese Dekkera a jemu podobných.

Matčín pokoj jako vždy páchl blížící se smrtí a usilovnou snahou personálu ten pach přebít. Desinfekce a osvěžovače. Použité pleny a jablečný džus.

Když jsem vešla, zdálo se, že tvrdě spí. Do dvou minut byla vzhůru. Nikdy mi nic neulehčila. Otočila hlavu a chvíli si mě prohlížela rozešpalým a prázdným pohledem.

„Mám žízeň,“ zakňourala. Přisedla jsem si k ní, zvedla jí hlavu a přidržela jí u nepřirozeně fialových rtů kelímek s krátkým brčkem.

„Ahoj mami,“ řekla jsem opatrně. Několikrát se stalo, že když mě nepoznala, to oslovení ji vyděsilo. Necítila se na to být matkou a nejistota v mém hlase její zmatené mysli právě nepomáhala.

Tentokrát zůstala apatická. Přesto jsem se ještě neuvolnila. Každým okamžikem se její chování mohlo prudce změnit. Dnes ale měla dobrý den. *Nezaslouženě dobrý.*

Ostražitě jsme se navzájem pozorovaly. Kýčovitě nástěnné hodiny pomalu přežvykovaly každou minutu. I dnes jako bych se znova musela rozhodovat, jak se k ní chovat. Nejostřejší hrot nenávisti jsem dávno dokázala otupit, ale hořká pachuč plynoucí z vědomí, že i ten pitomý nádor si nejspíš vyvolala jen proto, aby unikla před mými výčitkami,

před zodpovědností, ta v její blízkosti hutněla a stávala se skoro nesnesitelnou. *Syndrom zrazeného dítěte*, říkala doktorka Kate.

Já už ale nejsem dítě, doktorko.

O to je to horší, Madison. Jako byste teď s odstupem a bez možnosti zasáhnout sledovala děvčátko Maddie a viděla všechna ta příkoří, nevší mavost a později zášť vaší matky.

Chtěla bych to jen pochopit. Nepotřebuju jí odpustit, protože ona si myslí, že jí nemám co odpouštět.

Takovou věc nelze pochopit, Madison. Je to skoro existenciální otázka. Jsme schopní přijmout fakt, že opravdové, neředěné zlo může vstoupit i do našeho života? A pokud to přijmeme – uneseme to, Madison?

Unesete to, Maddie?

Matka se nespokojeně zavrtěla. Zнала jsem ten výraz. Zlobilo ji, že neví, co si má o mé přítomnosti myslet.

„Já tě znám,“ řekla nakonec vítězoslavně.

„To jsem ráda, mami. Jsem Maddie a přijela jsem tě navštívit.“

Samozřejmě ignorovala, co jsem právě řekla. Usilovně se snažila nepustit tu slabou souvislou nit, díky níž mě právě poznala.

„Ty patříš k Philovi,“ rozzářila se spokojeně. „On nepřišel?“ zamračila se vzápětí a zamžourala na zavřené dveře.

„Ne, mami, Phil nepřišel. A už nikdy nepřijede. Protože kdyby přijel, tak bych ho musela zabít.“

KAPITOLA 5

Ze zpáteční cesty jsem si nic nepamatovala. *Úlevnou prázdnotu* ale jako vždycky provázal její nepříjemný vedlejší produkt – dunivé bušení, které se ze spánků protlačilo do celé hlavy; jako bych se stala jediným nechtěným posluchačem festivalu šílených bubeníků, kteří už sami dávno ohluchli.

V okamžiku, kdy jsem roztřesenýma rukama odemkla dveře a překročila práh domu, se bolest přiblížila k hranici snesitelnosti. Na vteřinu jsem se zastavila a rychle zvažovala, který záchranný prostředek

použiju tentokrát. Vidina nastávající neděle mi rozhodování usnadnila. Budu mít dost času se ze všeho vyspat. Z migrény i z léčby.

Potmě jsem tápala ke schodišti. Světlo bylo to poslední, o co jsem v tu chvíli stála. I když se ale zdálo, že každá částička mého vnímání už je plně soustředěná na bolest, moje instinkty fungovaly dál.

Pánský parfém. Nezvyklá značka cigaret. A ještě něco. Povědomá vůně, kterou jsem ale nedokázala přiřadit ke konkrétnímu člověku.

Vrátila jsem se zpět ke dveřím do obývacího pokoje. V místnosti svítila malá lampa vedle televize. Na stolku před sedačkou stála dopitá lahev, dvě skleničky a přetékající popelník. Rozeznala jsem Kimberlyny červeně okroužkované filtry od těch *čistých*, *cizích*, kterých bylo mnohem víc. Přes křeslo někdo přehodil koženou bundu. Kim si domů často vodila chlapy, ale většinou s nimi rovnou zapadla k sobě. S tímhle si dala záležet. Spojilo se mi to s její dokonalou přípravou a tajnůstkářstvím. Nezapíjalo mě, koho se rozhodla ulovit, jen jsem doufala, že ráno nezaberou koupelnu na moc dlouho.

Zhasla jsem lampu a vydala se do kuchyně. Přivřela jsem oči a vzala si z lednice lahev vody. Pak jsem konečně zamířila zpátky ke schodišti. Než jsem se ale dotkla zábradlí, ozvala se v patře nade mnou ostrá rána. Před očima se mi roztančila fialová kola. Ten devastující zvuk znásobil dojem, že moje lebka je ze skla a v příští vteřině pravděpodobně praskne.

Zavrávorala jsem a instinktivně hmátla po konci zábradlí. Okrajově jsem vnímala, že ty *necitlivě* zavřené dveře spolky Kimberlyin vztekly hlas. Na chodbě se rozzářilo světlo a hned potom se schody rozvibrovaly rychlými kroky. Přesně jsem si uvědomila, kdy mě zaregistroval; jeho kroky okamžitě zpomalily a ztěžkly.

Rychle jsem zamrkala, abych aspoň trochu rozehnala barevnou clonu bolesti. I tak jsem ho mnohem dřív cítila a slyšela, než doopravdy viděla.

Když promluvil, bylo v jeho hlase překvapení. A taky hořkost a náznak sarkasmu.

„Dobrý večer, Madison. Tak vy s ní vážně bydlíte.“ Cítila jsem se dezorientovaná. Nechráněná. Z barevné slepoty začala pomalu vystupo-

vat jeho silueta. Chtěla jsem ho poslat do háje, ale bála jsem se, že když promluví, můj migrénou sevřený žaludek to dnes poprvé nezvládne.

„Není vám špatně?“ zeptal se s lhostejnou obavou cizího člověka. „Jste opilá,“ konstatoval posměšně. Reagoval tím na němý a pomalý pohyb mých úst – chabý pokus promluvit. „Slečna Strohá si v sobotu večer dala do nosu,“ uchechtl se. „No, aspoň malý důkaz, že jste doopravdy člověk.“

Už jsem dokázala rozeznat jeho výraz. Zůstával naprosto nečitelný. Kdyby mě nápor bolesti na chvíli neoslepil a já intenzivněji nevnímala jen jeho hlas, asi bych ho znova zařadila do svého týmu bezcitných. Tak nebo tak – emocionální schopnosti Matta Wheelona byly to poslední, co jsem ve své situaci chtěla řešit. Další jiskřivý výbuch v týle mě přinutil zalapat po dechu. Zábradlí v mých křečovitě ztuhlých prstech zapraskalo. Wheelon se po něm překvapeně ohlédl. Uvědomovala jsem si, že stojí příliš blízko, ale netroufala jsem si vzdát se své opory a podstoupit od něj.

A mělo být hůř. V příštím okamžiku zmenšil vzdálenost mezi námi na úroveň, při které bych jindy potřebovala papírový pytlík. Lehce seskočil na poslední schod, natáhl ruku a vzal mě za bradu. Natočil můj obličej k sobě a pozorně v něm zapátral. Chtěla jsem se mu vytrhnout, ale místo toho jsem ho instinktivně použila jako další opěrný bod. Naklonil se ke mně a několikrát opatrně vdechl vzduch u mých rtů.

„Nejste opilá.“ Zdvořilý zájem se změnil ve skutečný. „Vám je vážně zle.“

„Postřeh,“ zasípala jsem konečně. Vzal mě za loket a chystal se mě odtáhnout do obývacího pokoje. Pomalu, ale důrazně jsem zavrtěla hlavou. Nerozhodně se podíval nahoru, ale vzdálený zvuk sprchy ho zřejmě uklidnil.

„Pomůžu vám do postele,“ řekl tónem, který nepřipouštěl debatu. Napadlo mě, jestli už začíná přejímat Dekkerovy způsoby, nebo má panovačnost vrozenou. Byli koneckonců příbuzní.

Když mě vzal kolem pasu, automaticky jsem se odtáhla. „Šššš,“ přešel mi rukou po zádech, jako by uklidňoval štěně, které se v panice drápe pryč z cizích dlaní. „Bude to v pořádku,“ zašeptal.

Než mi došlo, že se snaží být tiše kvůli Kimberly, znechuceně jsem na něj vyjela: „Neříkejte to!“ Můj hlas se v nočním tichu nepříjemně rozlehl a rychle mi narazil zpět do třetíci hlavy. Znova jsem zavrávorala. Samozřejmě jsem reagovala přehnaně, jenže *ta věta* v kombinaci s jeho trochu zadýchaným šepotem...

Wheelonova tvář se ale ani tentokrát nepohnula. Jen lhostejně pokrčil rameny, stiskl mě pevněji a nahoru mě v podstatě vynesl. I když jsem mu visela na boku, pohyboval se tak rychle, že jsem se znova musela soustředit na svůj žaludek. Teprve zapraskání plastové lahve, kterou jsem stále svírala v ruce, mě trochu probralo.

Nahoře nebylo z čeho vybírat – vlevo Kim, vpravo já. Bez sebemenšího zaváhání vešel do mé ložnice. Byla jsem mu vděčná, že nerozsvítil stropní světlo – posadil mě na postel, natáhl se k lampě na nočním stolku, ale než stiskl vypínač, postavil ji na podlahu. Ani jsem nemusela zavírat oči.

Narovnal se a chvíli mě nerozhodně pozoroval. „Nějaké léky? Doktor? Cokoli?“ Prohrábl si vlasy tím svým nedospělým způsobem a trpělivě čekal, jestli ze mě něco vypadne. Pokud jsem domů dorazila na hranici toho, co se dalo snést, aniž bych kvílela bolestí, právě teď jsem se ocitla za tím trapným mezníkem. Zkroutila jsem se do klubíčka a pokusila se zaskučení ztlumit polštářem.

„Maddie, vy mě fakt děsíte,“ naklonil se ke mně znova. „Je to migréna, nebo něco horšího? Zabírají vám prášky?“ Sotva jsem vnímala, když začal prohrabovat mou poličku s léky. V tu chvíli mi bylo úplně jedno, že se seznámí s kompletní sbírkou mých antidepressiv.

Po pár minutách se ke mně obrátil s prázdnýma rukama a bezradným výrazem.

Udělala jsem další rychlé rozhodnutí. To horší už viděl. Opatrně jsem se nadechla, abych ovládla nutkání zvracet, a řekla tiše, ale pevně: „Prádelník, předposlední zásuvka. Je to úplně vzadu. Rychle.“ Když si o deset vteřin později dřepel k nočnímu stolku a rozložil na něj balíček se vším potřebným pro ubalení jointa, přistihla jsem se, že mě doopravdy zajímá, jestli si i teď udrží odstup. Zřejmě ale nebyl imunní vůči absur-

ditě celé situace, protože se krátce uchechtl. Pak bez řečí a velmi zručně připravil můj osvědčený lék.

Tentokrát se mi ulevilo až při třetím šluku. Automaticky jsem mu jointa podala. Ušklíbl se a s přivřenýma očima si potáhl. Když o pár vteřin později vydechl trochu voňavého kouře, usmíval se. „Máš celkem slušný matroš, Hortonová. Jsi samé překvapení. Ale pokud ti to pomáhá na tu pitomou migrénu...“ Nečekal na odpověď. Možná proto ji dostal.

„Nepomáhá mi to jenom na migrénu. Kdysi mě to zachránilo. Jsou věci... No prostě s něčím si musíš vždycky nakonec *nějak* poradit sám. Ale s dobrou trávou si můžeš chvílku orazit. Chvilku prostě úplně vypnout.“ Překvapeně zvedl obočí; nepřestával se ale usmívat: „Nějaká upovídáná, ne?“ Trhla jsem ramena a pohodlně se uvelebila do polštářů.

„Nezeptáš se, co jsem tu dělal?“ Uvědomila jsem si, že mám zavřené oči. Neotevřela jsem je, jen jsem zavrtěla hlavou. „Jsi divná, Hortonová. Nejdřív jsem si myslel, že na mě zkusí nasadit tebe. Ale Kimberly? Proč ta? Vážně si James myslí, že jsem takový chudák? Jenže ty jsi jeho, to už mi došlo.“ Prudce jsem otevřela oči. Napůl ležel v křesle, nohy přehozené přes boční opěrku a zíral do stropu.

„Já nejsem ničí,“ opravila jsem ho. Znělo mi to tak dobře, že jsem dostala chuť to zopakovat. „Já nejsem ničí. Nepatřím mu. Nepatřím nikomu.“

Kdy se to stalo? Mně se přece líbilo patřit Jamesi Dekkerovi. Proč jsem to teď popírala, a dokonce tomu věřila? Ten nový objev a pocit z něj pramenící jsem si chtěla promyslet a užít sama. Neměla jsem potřebu probírat to s Wheelonem. Musela jsem se ovládat, abych ho neposlala pryč. Rozhodla jsem se nějak své prohlášení zamluvit: „Jenže ty ses s Kimberly vyspal. Takže se Dekker vlastně celkem trefil.“

Zůstal ve stejné pozici, jen ke mně stočil pohled. Úsměv byl pryč, pozoroval mě stejně chladně a upřeně jako předtím pod schody. Nakonec se narovnal, líně se protáhl a pomalu se postavil. „To je vlastně fakt, slečno Hortonová. Jsem ubožák, který si to rozdál s první Dekkerovou nastrčenou kurvičkou. Teď mi nezbývá než doufat, že jsem v extázi ne-

vykřikoval něco, co by proti mně můj drahý... bratr“ – znova se jedovatě uchechtl – „mohl použít.“

Přišel k posteli a naklonil se ke mně: „Myslel jsem, že jsi stejný magor jako James, Maddie. Ale když se tváříš takhle, řekl bych, že jsi na tom mnohem hůř. Takže zřejmě udělám dobře, když *tobě* šukání nenabídnu. Díky za neplánovaný pozvání na tuhle skvělou trávu,“ kývl hlavou ke stolku. „Nezapomeň si vyvětrat. Předpokládám, že o tom Kimberly nemá ani ponětí. Uvidíme se v pondělí,“ dokončil už mezi otevřenými dveřmi.

V noci na pondělí přišla obleva a město do rána plavalo. Cestou k autu jsem se snažila vyhýbat ostrůvkům čvachtavé břečky. Kimberly je přeskakovala a při každém mokrému doskoku zanávala. V garážích pod budovou Dekker Company jsem Kim vysadila u výtahu pro řadové zaměstnance a sama zajela dál – k výtahu určenému pouze pro Jamese. Já ho používat musela – nezastíral, že moje vůně zkoncentrovaná v těsném prostoru ho vzrušuje.

Uviděla jsem je dřív, než jsem zastavila. Stáli u Jamesova auta, řidič byl pryč, a očividně se hádali. Když mě zaregistrovali, přešli k výtahu a už mlčky na mě čekali.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem a použila svůj osvědčený pohled někam mezi krk a klíční kost. I tak jsem si uměla přesně představit jejich výrazy.

Wheelon něco zahučel, Dekker se nenamáhal.

Kabina byla opravdu těsná. Abych aspoň trochu oklamala sama sebe a hlavně svou fobii, otočila jsem se k nim zády a namáčkla se obličejem ke stěně. Jenže Mattovi byla zřejmě Dekkerova blízkost protivnější než moje, a tak se vzápětí ocitl vedle mě a zíral do stejné stěny jako já, jen o pár centimetrů dál. Téměř se mě dotýkal loktem; když jsem nepřírozně stáhla ruce před sebe, abych tomu zabránila, James se za našimi zády spokojeně zasmál. Matthew se ale ani nepohnul, jen se dál strnule díval před sebe.

Jamesův smích ještě nedozněl, když jsem ucítila jeho ruku, jak se mi zezadu noří do vlasů. V panice jsem zadržela dech. Dekker se mě nikdy nedotýkal před jinými lidmi a i v soukromí byl náš fyzický kontakt omezený na doteky, které přímo souvisely se sexem.

Teď si pomalu namotával moje vlasy kolem zápěstí, a když se dostal až k hlavě, prudce zatáhl. Donutil mě sklonit hlavu k rameni. Políbil mě na krk. Pomalu a nepřírozně jemně. Teprve potom začal uvolňovat sevření.

Když jsem se narovнала a konečně nadechla, zachytila jsem v lesklé nerezové stěně Wheelonův upřený, prázdný pohled.

Vzápětí výtah s mírným cuknutím zastavil.

Dekker musel kvůli stísněnému prostoru vystoupit první. Než jsem se otočila, abych mohla rychle vyjít za ním, Matthew se ke mně naklonil a zašeptal jediné slovo: „Nikomů?“

Kyleův rozchod se Sarou se stal zprávou dne. Propíraly se různé možnosti; jen Kyle, Dekker a já jsme ale znali pravý důvod. A jen já nejspíš dokázala odhadnout, jak to bude s Kyleovým milostným životem vypadat v příštích týdnech, měsících, letech.

Teď ho čekalo krátké období čerstvé a ostré bolesti, kdy nedokáže snést něčí dotek. Pak přijde opačný extrém – sexem s kýmkoli si bude chtít dokázat, že jeho mužnost neutrpěla, že je schopný *normálně* fungovat, *normálně* žít. Dál... Ne, na to jsem zatím myslet nechtěla.

Stavil se za mnou v polední pauze. Často si nechával posílat steaky z luxusní restaurace přes ulici a občas si pro mě došel – věděl, že jídlu moc nedám, ale když mi oznámí jako hotovou věc, že na mě u něj v kanceláři čeká připravená porce, tak se nechám přemluvit.

Jedli jsme bez jeho obvyklých sexistických narážek; vlastně jsme celou dobu mlčeli. Zdálo se, že i žvýkání a polykání ho stojí příliš mnoho sil.

Když jsem se po jídle zvedla, křečovitě se na mě usmál a začal se omlouvat, že s ním není zábava. Moje reakce byla prostá – z kapsy saka jsem vylovila připravenou malou obálku s dávkou *úlevy*.

„Tohle pomáhá. Nesmíš to přehánět, ale je fajn prožít někdy večer s lehkou hlavou.“ Vyjeveně nakoukl dovnitř a pro jistotu přičichl. Poznala jsem, že se mu chce *znova* brečet, ale nedovolil mi utéct. Udělal dva dlouhé kroky a objal mě, jako by zadoufal, že zrovna já bych ho mohla vytáhnout z té bezedné, páchnoucí tůně. Pokusila jsem se mu vykroutit, ale jeho mohutné tělo mě úplně obklopilo. V tu chvíli se za mnou otevřely dveře. Bez předchozího zaklepaní. Jen jediný člověk tu byl dost arogantní na to, aby k někomu takhle vrazil.

„Shuforde? Tobě ta lekce nestačila? Potřebuješ další?“ Dekker byl v nevýhodě. Necítil, jak Kyle strnul a jak se mu v těle napnul každý sval. Neviděl zblízka, co udělalo pochopení s jeho očima. Kdyby to všechno cítil a viděl, okamžitě by zmlknul, ale on místo toho pokračoval: „Za deset minut u mě,“ vyštěkl a zmizel.

Kyle se na mě podíval a stejným tónem, kterým mě zval na oběd, prohlásil: „Já ho zabiju, Maddie.“ Neměla jsem důvod o tom pochybovat.

KAPITOLA 6

Týden po Kyleově *náhlém* odchodu z Dekker Company konečně proběhla dlouho odkládaná tiskovka, na níž byl oficiálně oznámen nástup Matthewa Wheelona do vedení společnosti a jeho skutečný podíl ve firmě.

Dekker odmítl běžnou variantu, při níž by s Matthewem seděli vedle sebe za stolem; v pronajatém salonku hotelu Imperial Palace nechal připravit pouze dva obyčejné řečnické pultíky – dost blízko u sebe, aby to nevypadalo, že si od Wheelona drží odstup, zároveň dost daleko na to, aby vyslal jasný signál, že žádné opravdové rovnocenné partnerství nepřipadá v úvahu. Přečetla jsem strohé prohlášení, které připravil Simon a schválil Dekker. Wheelon o jeho existenci neměl tušení. Po dočtení jsem oznámila, že na otázky je vyhrazeno dvacet minut.

Zhruba v polovině vymezeného času se ve druhé řadě zvedla štíhlá ruka. „Nancy Prathová, Chicago Journal. Pane Dekkere, při vší úctě, jste známý svým výrazným individualismem. I to, že je nakonec Dekker